

Af Indenrigsministeren:

Til § 9.

- 1) Stykket Utr. e affattes saaledes:
 „e) at han ikke ved Dom er funden skyldig i en i den offentlige Mening vanærende Handling.“

Til § 17.

- 2) I 1ste Linie ændres Ordene: „er funden skyldig til Straf af offentligt Arbejde“ til: „findes skyldig i en i den offentlige Mening vanærende Handling“.

Til § 18.

- 3) I Slutningen af Paragraffens 1ste Stykke rettes „“ til „“ og der tilføjes: „samt i § 10 Utr. c. og § 14 Utr. c., for saa vidt angaar den i § 9 Utr. e. ommeldte Betingelse“.

Af Tuxen:

Til § 12.

- 1) Post a., Linie 3, „eller 2den“ forandres til: „2den eller 3dje“.
 2) Samme Stykke, Linie 4, „5 og 6“ forandres til: „5—7“.

Til § 13.

- 3) Post b., Linie 1, „§§ 5—7“ forandres til: „§ 5“.

De stillede Ændringsforslag jattes under Forhandling.

Ordføreren (Tuxen): Til §§ 12 og 13 har jeg tilladt mig at stille et Ændringsforslag, som ere af rent formel Natur, idet de blot gaa ud paa at rette nogle Hensigter, som vare undgaaede Opmærksomheden ved 2den Behandling. — Til §§ 9, 17 og 18 har den ærede Indenrigsminister stillet nogle Forslag, med Hensyn til hvilke jeg skal tillade mig nogle faa Bemærkninger om, hvorledes Udvalget har stillet sig til dem. Disse Forslag gaa ud paa at føre en Forandring, der vedtoges ved 2den Behandling,

tilbage til, hvad der i saa Henseende var anført i Lovforslaget, som det forelaa fra Regeringen. I Lovforslagets § 9, der omhandler de Betingelser, under hvilke et Bevis som Skibsfører kan meddeles, var som en af disse Betingelser opført, at han ikke ved Dom var funden skyldig i en i den offentlig Mening vanærende Handling. Medens Udvalget fandt, at der kunde være Tøje til at opstille en Fordring af den Natur til den, som skulde have Bevis som Skibsfører, og maatte ogsaa for nogle andre Stillinger om Bord i Skibet, fandt man, at den var for stræng med Hensyn til Sættefkipper og Mastinpassere. Sættefkipper ere jo Folk, som føre meget smaa Fartøjer med en ringe Besætning, saadan en Mand ejer ofte Fartøj selv, og man fandt derfor, det var for strængt, at han skulde forhindres i Udøvelsen af sit Erhverv, hvis han var bleven straffet for en mindre Forseelse. Noget lignende maatte jo ogsaa gælde om Mastinpassere, hvis Bestilling er at passe Maskinen i Bugferdampere og Dampmudermaskiner. Man fandt det ogsaa der for strængt, hvis de, saafremt de havde gjort sig skyldige i en mindre Forseelse, skulde sættes fra Bestillingen for liget. Udvalget fandt det ogsaa for strængt, i Sammenligning med den nugældende Regel, idet nemlig i Næringsloven af 1857 den paagældende Betingelse er udtrykt paa den Maade, at vedkommende skal være dømt til Strafarbejde, for at der kan nægtes ham Næringsbevis. Denne Bestemmelse findes i Næringsloven af 1857, og i Loven om Søneringen af 1861 er der saavel for Skibsførere som Sættefkipper henviset til disse samme Betingelser. Det var altsaa en Bestemmelse, som har Aldershævd for sig, idet den i 30 Aar har været i Virksomhed. Medens Udvalget saaledes fandt, at for de højere Stillinger vilde der kunne være Tøje til at gaa over til den strengere Bestemmelse, som indeholdes i det af Regeringen forelagte Forslag, ansaa man det dog, især af Hensyn til de lavere stillede, for at være rigtig at blive ved det bestaaende. Blandt de Ændringer, som den ærede Minister nu har stillet, er der imidlertid et Forslag under Nr. 3, som gaaar ud paa, at det skal være tilladt Indenrigsministeren at give Dispensation fra Lovens Bestemmelser med Hensyn til Sættefkipper og